

Hồi 24

Kỳ Biến Trong Tiểu Xá

Cổ xe song mã đen kịt, một màu đen tang tóc. Nhìn vào cổ xe đồ cũng có thể đoán biết chủ nhân là người lập dị hay là một người ưa thích màu đen, mà những người thích màu đen tâm tính cũng nhuộm đen, nhưng ngồi trên ghế xà ích không phải là một nam nhân mà là một nữ nhân ẩn trong mắt long lanh là sát khí lạnh lùng.

Cổ hắc xa dừng lại trước cửa Túy Vân lâu nhưng Mạc Sầu Ngọc Nữ yên vị trên ghế xà ích. Sự thờ ơ của nàng như có sức hút mãnh liệt khiến những cặp mắt của khách nhân đều phải tập trung về nàng.

Hai gã Cái Bang bước đến trước cổ hắc xa. Hai người đó chưa kịp lên tiếng hỏi thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã vung roi quất thẳng vào đầu chúng, vừa quất nàng vừa la:

- Tránh ra!

Ngựa roi da quất thẳng vào đầu hai gã Cái Bang đó.

- Chát... chát...

Mạc Sầu Ngọc Nữ đã quất roi bất ngờ và nhanh không thể tưởng khiến hai gã Cái Bang không thể tránh né kịp, hứng trọn ngọn roi của nàng vào mặt.

Cả hai cùng thét lên:

- Ui chao!

Hai gã Cái Bang thối lui ba bộ, lỗ mắt trố hung quang nhìn nàng. Đáp lại ánh mắt đó của chúng, khuôn mặt của Mạc Sầu Ngọc Nữ đờng đờng sát khí.

Gã Cái Bang cao gầy chỉ vào mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ nói:

- Tiền nhân, ngươi dám quất roi vào mặt ta à?

Gã vừa dứt lời thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã thi triển đôi mãnh lực đồ phóng thẳng về phía hai gã. Nàng thi triển màng lụa phát công mãnh liệt mà tuyệt nhiên không hề nhích động khỏi ghế xà ích.

Hai gã Cái Bang găm lên lồng lộng:

- Tiễn nhân đáng chết.

Cả hai gã đồng loạt vươn lên toan chop lấy mảnh lụa đỏ của Mạc Sầu Ngọc Nữ. Thấy thế chop trao của hai gã đó, ai nhìn cũng đều đoán chắc chúng sẽ bắt gọn đầu lụa dễ dàng.

Nhưng không, khi đó trao của hai gã vừa chạm đến đầu mảnh lụa thì đột nhiên đầu mảnh lụa cất lên nhanh hơn chớp đã quấn chặt lấy cổ hai gã đó.

- Bụp... bụp...

Cả hai gã Cái Bang đều bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, quăng ra xa nằm bất động.

Mọi người đầu tỏ ra không đồng tình với hành động quá tàn nhẫn của Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Sau khi lấy mạng hai gã đó, Mạc Sầu Ngọc Nữ mới phi thân xuống đất, thả bước đi vào trong quán.

Gã tiểu nhị trong quán hối hả chạy ra đón tiếp nàng:

- Mời cô nương!

Mạc Sầu Ngọc Nữ liếc mắt nhìn qua tất cả những khách nhân đang có mặt tại Túy Vân Lầu:

- Chỉ có Vũ Văn Tiểu Vĩ mới ở lại đây, tất cả lui trở ra!

Gã tiểu nhị nghe nàng nói, mặt chảy xệ xuống, nói:

- Cô nương...

Gã chưa nói hết ý của mình thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã đẩy phăng y ra:

- Chỉ có Tiểu Vĩ mới được ở lại đây, còn bất cứ ai không phải là Tiểu Vĩ thì cút hết.

- Họ là khách nhân của... của tiểu nhân mà...

- Ta không cần biết.

Tất cả mọi người đều lục đục đứng lên khiến gã tiểu nhị càng bối rối.

Gã van xin nàng:

- Cô nương...

Mạc Sầu Ngọc Nữ lấy ra một nén vàng nhét vào tay gã:

- Bốn nương đèn cho người đó.

Nhận nén vàng đó, gã tiểu nhị chỉ biết cuối đầu, khách trong Túy Vân Lầu lũ lượt bỏ đi, chẳng mấy chốc Túy Vân Lầu đang rộn rịp bỗng chốc trở nên vắng tanh chỉ còn hai người ngồi tách biệt hai đầu trong góc tòa Túy Vân Lầu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ bước đến bên hai gã đó. Ánh mắt lạnh lùng của nàng khắt khe nhìn thẳng vào kẻ đối diện. Nàng nghiêm giọng nói:

- Tất cả mọi người đã đi, còn lại hai người. Người nào không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ thì hãy rời khỏi nơi này!

Một người nhìn nàng nói:

- Tại hạ chẳng muốn rắc rối với nữ nhân nhưng nữ nhân cứ tìm tại hạ quấy nhiễu.

Y quay lại người đối diện mình:

- Nhờ huynh giúp giùm ta chuyện đó, kiểu từ. Tại hạ cần tìm ra hấn.

Y hỏi xong toan trở bước bỏ đi thì người đại hán lực lưỡng râu quai nón gọi hấn lại:

- Chỉ vì một nha đầu mà Vũ Văn Huynh bỏ đi à?

Vũ Văn Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Tổng huynh vẫn không thay đổi tính tình.

Vũ Văn Tiểu Vĩ trở lại ghế, y rót rượu ra hai chiếc chén.

- Chúng ta uống thêm chứ?

- Tất nhiên rồi. Tổng Y Tổng đang cao hứng được uống rượu với Vũ Văn Tiểu Vĩ thì có người thứ ba đến phá đám. Chắc Tổng mỗ phải đuổi người đó đi thì mới lấy lại được cảm hứng của mình.

Vũ Văn Tiểu Vĩ bung chén rượu nhìn Tổng Y Tổng nói:

- Tùy Tổng huynh, tại hạ cũng không mấy hứng thú khi có người thứ ba đứng bên cạnh với khuôn mặt tràn đầy sát khí.

Nghe hai người đối đáp, Mạc Sầu Ngọc Nữ cau mày, nàng nhìn Tiểu Vĩ:

- Người là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Tổng Y Tổng hừ một tiếng, đứng lên chỉ vào mặt nàng:

- Nha đầu khiến cho Tổng mỗ nổi nóng. Hãy ra ngoài kia.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nhìn lại Tổng Y Tổng:

- Trại chủ lục lâm Hồ Nam lúc nào cũng nóng nảy.

Tổng Y Tổng tròn mắt:

- Nha đầu biết ta?

- Nếu Vũ Văn Tiểu Vĩ là một kho binh khí phổ biến cô nương cũng có thể tự hào mình là một kiến văn về những nhân vật trên giang hồ.

Tổng Y Tổng ngạt ngang:

- Dù nha đầu có là gì thì cũng phải rời khỏi đây ngay lập tức nếu không muốn Tổng mỗ dùng vũ lực.

- Tổng Y Tổng mà có thể dùng vũ lực đuổi Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ được hay sao?

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ vừa dứt lời thì Tổng Y Tổng đã vươn trảo chop lấy vai nàng.

Gã vừa thộp vừa nói:

- Tại sao không được chứ?

Mặc dù Tổng Y Tổng trỏ trảo thủ tập kích bất ngờ và không thể tưởng tượng nói nhưng Mạc Sầu Ngọc Nữ chỉ cần thối nửa bộ trảo công của họ Tổng đã thộp hụt nàng:

Mạc Sầu Ngọc Nữ dè bĩu nói:

- Với bản lĩnh mèo cào đó thì không thể đuổi được ta đâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa xoay người, vụt cái, hai mảnh lụa đã thoát ra chia làm hai hướng tập kích Tổng Y Tổng.

Mặc dù thân hình vạm vỡ kình cang nhưng Tổng Y Tổng vẫn nhanh nhẹn vô cùng. Y lòng qua hai mảnh lụa lách tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Hai mảnh lụa đổ tập kích hụt Tổng Y Tổng, đánh luôn vào chiếc cột đá.

- Chát...

Cột đá hoa cương bị chẻ thành miếng. Chứng tỏ tiềm ẩn trong tấm lụa kia là một nội lực vô cùng mãnh liệt.

Mặc dù Tổng Y Tổng và Gia Cẩm Lệ thi thố võ công quyền thức trước mặt mình nhưng Vũ Văn Tiểu Vĩ vẫn bàng quan đến độ như kẻ điếc chẳng nghe chẳng thấy gì.

Mạc Sầu Ngọc Nữ điều khiển hai mảnh lụa như hai con mãng xà uốn khúc tạo nên hai vòng tròn chụp xuống Tổng Y Tổng.

Tống Y Tống thấy hai chiếc vòng đồ cau mày hừ nhạt một tiếng. Gã vừa xoay chân vừa nâng cả bàn đá chống lên.

Mặc dù chiếc bàn nặng hơn năm trăm cân nhưng Tống Y Tống nâng lên ngỡ như nâng một quả chùy nhẹ bồng. Vòng tròn đôi mảnh lụa quấn luôn vào cái bàn đó. Đôi chân mày của Mạc Sầu Ngọc Nữ cau có châu hằn lại.

Tống Y Tống thì bật cười sung sướng, gã vừa cười vừa nói:

- Võ công của Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chẳng có gì đáng để ý tới.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nghe Tống Y Tống nói như thế, Y nhún vai đứng lên:

- Tống huynh bảo trọng, kiểu từ.

Tiểu Vĩ dứt lời quay bước ra cửa.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thấy Tiểu Vĩ bỏ đi thì tỏ ra khó chịu vô cùng nhưng đôi nhuyển tiên bằng lụa đang quấn lấy chiếc bàn chưa thể lấy ra được.

Nàng gọi với theo Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ đừng bỏ đi, Gia Cẩm Lệ muốn thỉnh giáo.

Mặc cho nàng gọi, Tiểu Vĩ vẫn thông dong bước ra cửa.

Thấy Mạc Sầu Ngọc Nữ tỏ vẻ bối rối, Tống Y Tống Húng chí nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ không thích hạn nữ lưu đầu, nha đầu đừng hy vọng thỉnh giáo được hần.

Mạc Sầu Ngọc Nữ tức uất thét lớn:

- Cũng tại ngươi.

Nàng vừa nói vừa hoành bộ, trụ tấn vận dụng nội công truyền thẳng vào đôi mảnh lụa bằng tơ tằm nghìn năm.

- Rắc... rắc...

Chiếc bàn đá bị đôi nhuyển tiên siết vỡ vụn.

Tống Y Tống buột miệng nói:

- Ý...

Họ Tống thoáng giật mình, không ngờ đôi mảnh lụa mềm mại kia lại có thể siết bể cái bàn đá đó. Gã đang thần thờ thì có một lực đạo ôn nhu tạo cảm giác như gió thu se lạnh

thối tới. Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng có cảm nhận kinh lực kia chỉ tựa làn gió thu. Tống Y Tống ngưng thần cẩn trọng, rít lên một luồng dưỡng khí căng phồng lồng ngực, dựng đôi bản thủ to như hai chiếc quạt mo, nắm lại như quả đấm hừng dờ.

- Đại Lực Quyền Phong.

Quyền kinh dựng thành một bức tường khí lực đón lấy thu phong của Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Tống Y Tống cau mày đưa quyền kinh của gã đón đỡ lấy một con sóng mềm mại chẳng có chút sức công phá nào. Một bên ôn nhu, một bên cương cường, kinh lực như quần quện lấy nhau mà không có kinh phát tác.

Tống Y Tống gia tăng thêm công lực nhưng kinh quyền như muối bỏ biển, chẳng có chút tác dụng gì.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lạnh nhạt nói:

- Bốn cô nương không khách sáo với Tống trại chủ nữa đâu.

Nàng vừa nói vừa thi triển đôi mảnh lụa quyền qua bức tường khí công do hai người hợp thành.

Mảnh lụa của Mạc Sầu Ngọc Nữ như đôi bảo kiếm xuyên thẳng bức vách khí công thật dễ dàng, điều đó chứng tỏ binh khí của nàng là một báu vật vô cùng đặc biệt và lợi hại. Mạc Sầu Ngọc Nữ có thể tùy biến đôi mảnh lụa thành một trường kiếm như thế khiến đối phương không thể nào ngờ được.

Tống Y Tống cũng không khỏi bất ngờ bởi đôi mảnh lụa đặc dị huyền ảo đó. Y thối lui bộ để tránh đôi mảnh lụa tập kích mình, nhưng vừa động thủ thì hai vai đau nhói.

Tống Y Tống giật mình:

- Ầm...

Tống Y Tống không hiểu sao bức vách khí công do Đại Lực Quyền Phong và lực khí ôn nhu lại phát nổ cắt hai người ra hai hướng, còn đôi mảnh lụa thì rút lại trong khi đã đâm được vào lớp da của gã.

Tống Y Tống còn thần thờ.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đứng ngay trước mặt Tống Y Tống. Vũ Văn Tiểu Vĩ bình thần nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Tại hạ bỏ đi sao Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương không theo mà cứ nhắm vào Tống huynh truy bức?

- Tại sao ư? Bởi Gia Cẩm Lệ biết Vũ Văn Tiểu Vĩ phải quay lại vì đầu thế bỏ bằng hữu trong cơn nguy khốn.

Nghe nàng nói, Tống Y Tống thẹn mặt. Họ Tống gầm lên:

- Trong lúc nhất thời Tống mỗ mất cơ lỡ vận chứ võ công của cô nương thì làm gì được Tống mỗ.

Gia Cẩm Lệ trề môi dè bĩu:

- Thử không có Vũ Văn Tiểu Vĩ nhúng tay vào thì Tống trại chủ chẳng khác nào một con gà bị cắt cánh.

Tống Y Tống nghe nàng nói càng cáu giận hơn. Y gầm lên:

- Được rồi, để xem bản lĩnh của cô nương có giết được Tống mỗ không?

Tống Y Tống vừa nói vừa toan lướt đến áp sát vào Mạc Sầu Ngọc Nữ nhưng Tiểu Vĩ nhanh như cắt đã kéo tay y lại.

- Tống huynh đừng nóng.

- Hừ, Tống mỗ muốn cùng ả đấu một trận, mong Vũ Văn Tiểu Vĩ đừng xen vào.

- Tống huynh và Gia Cẩm Lệ cô nương không phải là kẻ thù bất đội trời chung.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ nhìn Tống Y Tống:

- Bốn cô nương và Tống trại chủ cần gì phải quyết trận sinh tử, với lại ta đến đây chủ yếu là vì Vũ Văn Tiểu Vĩ mà thôi.

Nàng tăng hắng, nghiêm giọng nói tiếp:

- Nếu Tống trại chủ vẫn còn muốn đấu tiếp để so tài cao thấp với bốn cô nương thì ta hẹn nhau sau ba hôm nữa tại Sơn Tử bình.

Tống Y Tống hừ nhạt:

- Được, Tống mỗ hẹn với nha đầu.

Gia Cẩm Lệ quay sang Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn công tử, chúng ta đi chứ?

- Nếu như cô nương cảm thấy không thể thiếu tại hạ.

- Gia Cẩm Lệ cần thỉnh giáo Vũ Văn công tử.

Tiêu Vĩ gật đầu, quay lại Tống Y Tổng:

- Tống huynh bảo trọng.

Tiêu Vĩ xá Tống Y Tổng rồi chấp tay sau lưng thả bước.

Gia Cẩm Lệ nguyền Tống Y Tổng rồi theo Vũ Văn Tiêu Vĩ. Tống Y Tổng lăm bằm nói sau lưng nàng:

- Người đừng thất hẹn đó.

Gia Cẩm Lệ phớt lờ câu nói của Tống Y Tổng. Nàng biểu lộ thái độ khinh miệt bằng một cái cười mỉm, nhưng chính hành động đó khiến cho họ Tống càng thẹn hơn.

Ra đến bên ngoài, Tiêu Vĩ chỉ vào cổ hắc xa:

- Cổ hắc xa này là của cô nương?

Mạc Sầu Ngọc Nữ dẫn đến ngang với Tiêu Vĩ:

- Không phải xe của Gia Cẩm Lệ thì Cẩm Lệ không bao giờ đựng đến đâu.

Gia Cẩm Lệ điểm mũi giày nhẹ nhàng phi thân lên xa nhìn Tiêu Vĩ nói:

- Mời công tử!

Tiêu Vĩ phi thân lên ngồi cạnh bên, nhìn Gia Cẩm Lệ nói:

- Chúng ta đi đâu?

Gia Cẩm Lệ không đáp lời Tiêu Vĩ mà vung roi quất vào mông đôi tuần mã. Đôi hắc long mã liền nện tám vó ngựa kéo cổ hắc xa rầm rập phi nhanh về phía trước. Khi cổ xe vừa mất hút thì hòa thượng Lỗ Trịnh và Lục Chỉ Thần Thâu vừa đến Túy Vân lâu.

Hai người thấy tòa lầu vắng ngắt liền vội bước vào trong. Tống Y Tổng thấy Lỗ Trịnh và Lục Chỉ Thần Thâu liền vội vàng bước đến.

Tống Y Tổng hỏi:

- Tiêu sãi và lão thần thâu đang đi tìm Tiêu Vĩ à?

Lỗ Trịnh gật đầu.

- Y đang ở đâu?

- Hai người đến muộn rồi.

Mặt Lỗ Trịnh căng thẳng cực độ:

- Tiểu Vĩ đã bị Mạc Sầu Ngọc Nữ hại rồi à?

Tống Y Tống lắc đầu.

- Tiểu Vĩ đã đi cùng với Mạc Sầu Ngọc Nữ.

- Hắn đi đâu?

- Tống mỗ không biết.

Lục Chỉ thần châu thở dài nói:

- Ta đã nói với đệ rồi, nhìn mặt ả biết ngay không phải người tốt. Thế nào Tiểu Vĩ cũng gặp đại họa.

Mạc Sầu Ngọc Nữ và Vũ Văn Tiểu Vĩ rời khỏi Dương Châu thành. Sau khi hỏi Gia Cẩm Lệ không thềm trả lời thì Tiểu Vĩ cũng không thềm hỏi. Chàng đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh hai bên đường. Bật Mạc Sầu Ngọc Nữ giật dây cương khiến đôi hắc long câu rẽ vào lối mòn bên trái. Tiểu Vĩ vẫn bàng quan mặc nhiên không cần hỏi nàng đưa y đi đâu cứ như Tiểu Vĩ đã biết chỗ mà Gia Cẩm Lệ đang đi đến.

Cổ hắc xa dừng lại trước một gian tiểu xá khang trang.

Gia Cẩm Lệ quay qua Tiểu Vĩ:

- Chúng ta đến rồi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa phi thân xuống đất. Nàng đứng dưới nói với Tiểu Vĩ:

- Mời công tử.

Tiểu Vĩ nhìn nàng:

- Cô nương muốn thỉnh giáo tại hạ hay còn người thứ ba nữa?

Gia Cẩm Lệ nghiêm giọng:

- Gia Cẩm Lệ muốn thỉnh giáo công tử và còn người thứ ba nữa cũng muốn thỉnh giáo công tử.

- Người thứ ba là ai?

- Cẩm Lệ chưa thể nói được.

- Không nói được á? Tại sao?

- Công tử vào trong ắt biết người đó là ai thôi.

- Cô nương làm tại hạ nóng lòng quá. Thôi được, tại hạ cũng muốn biết người thứ ba kia là ai.

Tiểu Vĩ bước xuống đất.

- Chúng ta vào trong gian tiểu xá này chứ?

Gia Cẩm Lệ gật đầu.

- Tất nhiên rồi.

- Người thứ ba đó đã ở đây chờ tại hạ rồi à?

- Từ lúc Gia Cẩm Lệ bước chân đến Dương Châu.

- Từ lúc cô nương đến Dương Châu thanh, vậy hẳn là người quen của Mạc Sầu cô nương.

Tiểu Vĩ mỉm cười chấp tay sau lưng tiến đến cửa ngõ để vào gian tiểu xá bên trong.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ đẩy cửa gian tiểu xá. Nàng quay lại nói với Tiểu Vĩ:

- Mời công tử!

Tiểu Vĩ mỉm cười, nhưng vừa bước vào ngưỡng cửa gian tiểu xá thì từ bên trong một ánh chớp bạc xé toạc bóng tối sầm xì tạo thành một sợi bạc trắng điểm đến yết hầu y.

Ánh chớp bạc đó nhanh không thể lường đó để lại phía sau một sợi chỉ hào quang trắng bạc.

Ngay cả Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chỉ biết đứng nhìn ánh chớp quang trắng xóa đó mà chẳng biết phải hành động như thế nào. Nàng biến sắc hét lớn:

- Vũ Văn công tử...

Ánh chớp bạc vụt tắt khi Mạc Sầu Ngọc Nữ chưa kịp nói hết câu.

Tiểu Vĩ vẫn đứng ngay ngưỡng cửa gian tiểu xá, thế đứng của chàng như của một pho tượng bất động hay của một xác chết, cái chết quá đột ngột và quá nhanh như thể nó chớp vụt tắt cũng là lúc nó tước lấy vong hồn của Tiểu Vĩ.

- o O o -